

РЕШЕНИЕ

№ 25460

гр. София, 29.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 05.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **8945** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на Я. В. М. от [населено място], [улица], ет. 5, ап. 8, действащ чрез процесуалния си представител адв.К. Ч. - САК, със съдебен адрес. [населено място], ул. „ [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1359/21.08.2024 г., издадена от полицейски инспектор в сектор „Охранителна Полиция“ в 05 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети СРМПС и 2 бр. регистрационни табели. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена е в нарушение на материалния и процесуален закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. По подробно изложени съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в сектор „Охранителна Полиция“ в 05 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) не се ангажира със становище по делото.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от сектор „Охранителна Полиция“ в РУ на СДВР.

Не е спорно обстоятелство по делото че жалбоподателят е собственик на лек автомобил марка „BMW 118d“ с рег. № 622М816. С обжалваната заповед № 229з-1359/21.08.2024 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, полицейски инспектор в сектор „Охранителна полиция“ в 05 РУ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети свидетелството за регистрация на МПС и 2 бр. регистрационни табели. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че адресатът на заповедта, е управлявал собствения си автомобил „BMW 118d“ в [населено място] без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство или след като е лишен от право да управлява по съдебен или административен ред или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или т. 4 или по чл. 69а от НК, както и че срещу него има издаден АУАН № 766811 от 20.08.2024г. Видно от представения по делото АУАН № 766811 от 20.08.2024г., на 20.08.2024г., около 16.18 ч. в [населено място], е установено управление на въпросния лек автомобил от Я. В. М. по [улица]. В хода на проверката, за удостоверяване на правоспособността си, М. е представил чуждестранно национално свидетелство. Констатирано е, че са изминали над три месеца от влизане в страната на М., установено от справка Граничен контрол

(влязъл на 07.05.2024г.).

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 20.08.2024г., а жалбата до съда е подадена на 28.08.2024г.

От събраните в съдебното производство писмени доказателства се установява, че М. към 20.08.2024г. не притежава валидно СУМПС за категория В, издадено от Република България. Свидетелството, което М. е представил при проверката на 20.08.2024г. е издадено от О. кралство. Видно от удостоверените с него обстоятелства, то е издадено на 30.03.2023г. и е с срок на валидност до 29.03.2028г. Не е спорно обстоятелство по делото, че към момента на процесното управление на МПС М. е не притежава СУМПС, издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, а само такова издадено от О. кралство през 2023г.

По делото е изискана информация от ГД „Гранична полиция“, от която се установява, че за периода от 01.05.2024г. до 20.08.2024г. има само един запис на данни за преминаване през ГКПП, а именно: излизане от РБ през ГКПП К. шосе на 07.05.2024г. в 20.01.ч. и влизане обратно на същия ден след три часа и двадесет минути в 23.20ч. Справката е съпроводена с уточнението, че е възможно справката да не отразява всички преминавания на държавната граница на лицето. Въз основа на предоставената чрез справката информация се установява, че жалбоподателят има регистрирано излизане от Р България на 07.05.2024г., т.е. преди това той вече е бил влязъл на територията на страна с издаденото през март 2023г. чуждестранно свидетелство.

Жалбоподателят е представил писмени доказателства, от които се установява, че е имал закупени самолетни билети за Б. и се регистрирал за полет отиване и връщане съответно на 20.06.2024г. и на 24.06.2024г. Други излизания от страната в периода три месеца назад от 20.08.2024г. жалбоподателят не твърди да е осъществявал.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени достатъчно ясно и изчерпателно. Обстоятелството, в бланката на заповедта са посочени всички хипотези на нормата на чл. 171, ал. 1, т. 2а, б. „а“ не противостои на този извод, доколкото в заповедта е направено препращане към издадения АУАН, а в него фактите, които са послужили като основание за издаване на заповедта, са ясно посочени – управлява ППС с чуждестранно национално свидетелство след изтичането на 3 месеца от датата на влизането му в страната. Адресатът на заповедта не е имал обективна пречка да разбере за какво му се налага мярката и да оспори тези фактически констатации. Наложена мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е собственик, който

управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Фактите, послужили като основание за издаване заповедта за налагане на ПАМ могат да се подведат само под една от посочените хипотези, а именно субектът на мярката не притежава валидно свидетелство за категорията, към която спада управляваното от него МПС, тъй като е управлявал ППС с чуждестранно национално свидетелство след изтичането на 3 месеца от датата на влизането му в страната. Следва да се провери доколко е налице тази хипотеза.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Доколкото при проверката лицето, управлява процесното МПС, е представило СУМПС, издадено във Великобритания – държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, считано от 31.12.2020 г., следва да се приложи разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в

страната.

Нормата на чл. 162, ал.1 следва да се тълкува в смисъл,че въз основа на вече издадено чуждестранно свидетелство, лицето - български гражданин, има право да управлява МПС три месеца след първоначалното влизане в страната с чуждестранното свидетелство, като срокът тече еднократно и не зависи от последващите влизания и излизания на лицето от страната. Срокът е преклузивен и като такъв той не подлежи на спиране и прекъсване. Пряка последица от изтичането на три месечния срок е дерогиране валидността на чуждестранното свидетелството за управление на МПС за територията на Република България. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление - в този смисъл е Решение № 4636 от 28.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 12415/2018 г., VII о.

Към 2024г. О. кралство не е част от ЕС и е изтекъл т.нар. преходен период след напускането на съюза, продължаващ до 31 декември 2020 г. В този контекст следва да се посочи, че конкретното правоотношение не разкрива каквато и да било връзка с правото на ЕС и то не намира приложение. Затова доводите на жалбоподателя в тази връзка не следва да бъдат обсъждани. Огласената информация от Министерство на вътрешните работи, че след изтичане на преходния период, СУМПС, издадени от О. кралство, ще се третираят като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея не създава каквито и да било правни очаквания, че нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП в подобни хипотези ще остава без приложение.

На следващо място следва да се посочи, че нормата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП с въвеждането на срок на валидност, не противоречи на уредбата на Конвенцията за движението по пътищата. Конвенцията не предвижда неограничено във времето признаване на валидността, както на национално, така и на международно свидетелство за управление и не е налице никакво противоречие между нея и ЗДвП.

Националното законодателство на всяка от договарящите държави може да ограничи валидността на чуждестранното свидетелство за управление и това е направено от страните при различни срокове.

При тези обстоятелства съдът намира, че към 20. август 2024г. са изминали повече от три месеца от първото влизане на М. с обсъжданото СУМПС в Р. България и следователно към 20. август 2024г. същото не е било годно да удостовери неговата правоспособност като водач. Една от хипотезите на чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е осъществена – автомобилът е управляван от лице, което не притежава свидетелство за управление. По тези съображения съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния размер, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, която предвижда, че „всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези

норми на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна.

Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията.

Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да се ползва и да си служи опосредено с вещта, която притежава.

Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена – уредена е със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от лице, което не е правоспособно, е дейност, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не

може да бъде ползван от водачи, които не са правоспособни. Справедливият баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото не е нарушен, тъй като мярката действа за определен, сравнително кратък срок. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя не е засегнато по недопустим от Конвенцията начин.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Разноски не са претендирани от страна на ответника и следва да останат в тежест на страните, така, както са направени.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. В. М. от [населено място], [улица], ет. 5, ап. 8, действащ чрез процесуалния си представител адв.К. Ч. - САК, със съдебен адрес. [населено място], ул. „ [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 229з-1359/21.08.2024 г., издадена от полицейски инспектор в сектор „Охранителна Полиция“ в 05 РУ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

